

Berna Yılmaz... Türkiye'nin eski Başbakanlarından Mesut Yılmaz'ın eşi... Kent Üniversitesi Mütevelli Heyet Başkanı bir eğitimci ve 10 ay önce oğlu Yavuz'u kaybetmiş bir anne... Berna ve Mesut Yılmaz'ın hayatları 17 Aralık 2017'de tepetaklak oldu. Büyük oğulları 39 yaşındaki Yavuz Yılmaz, Beykoz Konakları'ndaki evlerinde, anne ve babasının odasında kendini başından vurarak intihar etti. O acılı günden bu yana basına açıklama yapmayan Berna Yılmaz ilk defa POSTA'ya konuştu. Bugün başlayan röportaj yarın devam edecek. Söz Berna Hanım'da...

"Başbakan oğluydu, nasıl yapar?" demesin kimse... Herkes her şeyi yaşar

ALEV GÜRSOY CİMİN
alev.gursoy@posta.com.tr

■ Yıllar boyu en çok röportaj yapmak istediğim isimlerden biriydiniz. Keşke böyle bir acının üzerine olmasaydı. Oğlunuz Yavuz Yıldırım'ın kaybından sonra ilk kez konuşuyorsunuz. Çok zor bir soru biliyorum ama nasılsınız?

Nasılım? Evet, cevaplaması zor bir soru... Daha zor olan soru ise "Atlatabildiniz mi?" Bu soruya şöyle cevap vermek istiyorum: Atlatalacak bir şey yok. O acı daima bizimle gelecek. O acı da, Yavuz da bizim içimizde. Acımızı ailecek beraber, kenetlenerek yaşamaya devam ediyoruz. Ama bu saatten sonra yas tutmak yerine Yavuz'un hatıralarını yaşatmak bizim birinci görevimiz. Yaşadığımız tüm güzel günleri, anıları ve bıraktığı eserleri diri tutmak, hiç kaybetmemek için bunu yapmanın peşindeyiz. Yavuz için başamamız gerekiyor.

■ Çok zor bir sınav. Ne kadar konuşsam konuşayım... Yaşayan bilir sadece. Siz anlatın!

Hayat, insanı hiç beklemeyişi anda beklemeyişi intihancılar karşı karşıya getirebiliyor. Bizim de payımıza düşen bu oldu. Böylesine zor, acı bir intihancı karşı karşıyayız ama tevekküllü. Mukadderata inanan biriyim. Bu Allah'tan gelen bir hastalık ve yine Allah'tan gelen bir sonuç.

YAVUZ'UN HUZURU, KENDİ HUZURUM İÇİN DİK DURMALIYIM

■ 10 ay oldu. Zaman geçiyor ama acılar da sanırım bazen katlanıyor azalmak yerine. Yılmaz ailesinde neler oluyor?

10 ay oldu. Aralık'ın 17'siydi. Karşılama o kadar kolay mıydı bu koca günü, ayı. Hayır ve asla. Günler, haftalar geçmek bilmedi. Şu an konuşmak zor. Noktayı "Hassasım" diye koyayım (Gözleri doluyor). Bu yaşadığımız şey; sözlere dökülecek kadar kolay değil. Ama inanıyorum ki ne kadar dik durursam ne kadar toplum içinde onun yapmak istediklerini yapabilirsem o kadar iyi olacak. Hem kendi huzurum için hem de onun huzurunu sağlamak için. Ailece biz böyle düşünüyoruz. Şu anda babası yani eşim Mesut Yılmaz, oğlum Hasan ve kızımın ucundan geçmeyen bir şeydi bu. Hayat bizi beklemeyişi bir yerden, çok ani vurdu. Kaldırmak da konuşmak da buna ölüm demek de zor ki ne zor!

■ Yavuz Bey'in en büyük hayali neydi?

Yavuz'un en büyük hayali Kent Üniversitesi'nin kurulmasıydı, bu oldu. Benim Mütevelli Heyet Başkanı olduğum bu üniversite için büyük çabalar sarf etmişti Yavuz'um. Onun hayalini gerçeğe dönüştürmenin mutluluğunu yaşıyorum. Üniversitedeki tüm çalışma arkadaşlarımızla

en güzelini, en iyisini yaparak Yavuz'un oradaki huzurunu sağlamaya ve hayalini yaşatmaya var gücümüzle çalışıyoruz.

OĞLUMU YALNIZ BIRAKTIĞIMI HİSSEDİYORUM

■ Erkek çocuklar anneye daha düşkündür. Yavuz Bey'le iletişiminiz nasıldı? Sizinle her şeyini paylaşırmıydı yoksa mesafeli miydi?

Yavuz'um içine kapanık bir çocuk değildi. Hayat dolu, enerjiktir. Benimle her şeyini fazlasıyla paylaşırdı. Gizlisi saklısı yoktu. Yalnız Yavuz liseden itibaren yurt dışında okudu. Keza diğer evladım Hasan da öyle. Ama Yavuz yurt dışında yıllarını daha yalnız olarak geçirdi. Eşimin siyaset hayatı nedeniyle yoğun bir dönemimizdi o zamanlar. Yavuz kendisini yalnız hissetti belki ve kendisiyle biraz daha baş başa yaşadı. Ben de şu an baktığımda onu yalnız bıraktığımızı hissediyorum. Belki de pişmanlık bunun adı.

■ Pişmanlıktan ziyade öz eleştiri bu sanki...

Evet, bu bir öz eleştiri. Çünkü o yıllar çok yoğun bir çalışma içerisindeydik. Siyaset kolay bir iş değil. Normal bir aile gibi yaşamıyorsunuz. Her anın yoğun; bazen kendini bile ihmal edebiliyorsunuz. Dönüp arkana baktığına, "Kendimi ne kadar ihmal etmişim" diyebilirsiniz. Ben de eşi olarak Mesut'un daima yanında oldum. Çünkü kendisini hep iyi temsil etmek istiyordum. Ha evet çok yoğunum ama çocuklarını tabii ki unuttumadım. Annelerinin sevgilerini onlardan eksik etmedim ama farkında olmadan yapılan bir ihmalkârlık olmuştur o yoğunluk dolayısıyla. Yurt dışında olmak Yavuz'un kendi tercihiydi. Biz de onun kararlarına hep saygılı olduk. Son derece ve daima demokrat bir aile olduğumuz için tüm hayatımızı çocuklarımızın kararlarına saygılı olarak ve birbirimizi anlayarak götürdük. Ama kader Yavuz'u bizden erken aldı.

■ 39 yaşında hayata veda etti, çok genç bir yaşta ölüm... Soru sormak bile zor geliyor.

Ölüm demeye hâlâ dilim varmıyor. Çok genç bir yaş ve hele evlatları bahsederken konuşmak kolay olmuyor. 39 yaş düşünsenize! Daha yaşayacak o kadar çok şey vardı ki... Hiç beklemeyişi, hiç aklımızın ucundan geçmeyen bir şeydi bu. Hayat bizi beklemeyişi bir yerden, çok ani vurdu. Kaldırmak da konuşmak da buna ölüm demek de zor ki ne zor!

Ama Yavuz'um huzur içinde uyusun yeter... Tüm duam bu. O hastalık Yavuz'umun ölümüne sebep oldu.

■ Epilepsi hastalığından bahsediyorsunuz...

Evet, epilepsiyi duymuştum ama epilepsinin böyle ataklarla felce gelen sonuçlara sebep olabildiğini hiç bilmiyordum. Keşke de bilmeseydim.

ALLAH 'OL' DERSE OLUR NE PARA NE DE GÜÇ KURTARABİLİR

■ Yaşadığınız bu ağır olay size ne öğretti?

Bir kere hayatta herkes her şeyi yaşayabilir. "Bu benim başıma gelmez" diye bir şey hiç yok. Kimse ne kınasın ne de dillendirsın. Bir gün bile kimse için hiçbir hadisede "Ay nasıl olur, bana yakışır mı?" gibi düşünceler içine girmemişti. Hiç de girmem. Ama insanların da şunu bilmeleri lazım: Evlat kaybeden ilk aile biz değiliz. Evlat kaybeden tek anne de ben değilim. Hastalıkta, kazada, doğumda evlat kaybedenlerin acısıyla, benim acım arasında bir fark yok. Ben Mevlana felsefesine inanırım. Allah, "Ol" derse olur. Diyorlar ya, "Başbakan oğluydu. Nasıl yapar?" demesinler. Herkes her şeyi yaşar. Bizim yaşadıklarımıza bakın işte. Hastalık kime nasıl gelir hiç bilinmiyor. Ne para kurtarabiliyor ne de güç... Tıbbın da çaresiz kaldığı oluyor. Allah kimselere demansız hastalık vermesin. Allah kimseye asla evlat acısı göstermesin.

Sadece filmlerden duysaydık ya da...

■ Böyle amansız bir hastalığa kapıldığını ne zaman öğrendiniz?

2017 Mart ayında kendisi Almanya'dayken öğrendik. İlk atığı orada geçirdi. Öncesinde hiçbir hastalığı yoktu. Epilepsi hele, yoktu böyle bir şey... Biz o an öğrendik. Hep kilosunu ayarlamak için mücadele ederdik ama daima çok sağlıklı bir insandı, spor yapardı. Kaslar ve sinir sistemiyle ilgili bir rahatsızlık olamazdı, bu durum bizi şoke etti.

■ Almanya'da neler yaşıyor da epilepsi teşhisi konuyor?

Kardeşiyle orada bir şirket kumuşlardı ve Yavuz onun başındaydı. Bir gece evinde sabaha karşı rahatsızlanmış ve hastaneye kaldırılmış. Haberi alınca babası hemen yanına gitti. Daha sonra orada yapılan tetkiklerde, Türkçe'de "iskemik atak" diye tabir edilen bir felç geçirdiği söyleniyor. 15 gün hastanede sonra da rehabilitasyon için kliniğe kaldı.

Daha sonra da artık Türkiye'ye dönsün, bizimle olsun istedik.

■ Sonra ne oldu?

O dönem üniversite için çalışıyordu. Bir gün arkadaşı Sadi ile birlikteyken Yavuz düşüyor. Bu ikinci atığıydı onun. Emes hastalığından şüphelendiler ama değildi ve üçüncü atak da zaten gecikmedi. Biz Amerika'ya gitmeden 15 gün önce. Hastaneden çıktıktan sonra dedik ki, "Biraz bizde dinlen. Daha sonra yine yalnız kalmak istersen kendi evine gidersin ama önce iyi ol." Ki çok iyiydi de. Kendini zinde hissediyordu, sorun yoktu. Hatta öyle ki, biz yurt dışındayken bizim evde davet bile vermiş. İki gün öncesi sadece...

■ Hastalık 2017'de başlamış. Ama bu hastalığın çaresi hiç yok muymuş?

Her şey çok kısa sürede gelişti. 2017'nin Mart'ında başladı, 2017'nin Aralık'ında da zaten olan oldu. Sekiz ayda oluyor düşünün tüm bunlar.

■ İntihar nedeni tamamen bu hastalık mıydı sizce?

Evet, başka ne olabilir ki? Çok cesur, çok güçlü, çok hayatla başıyordu benim Yavuz'um. Benim tahminim ve inancım şu ki; o çok mükemmeliyetçiydi. Her şey çok iyi olsun istedi. Bence o, bugünü değil yarını düşünerek böyle bir karar verdi. Böyle bir ızdırabı, böyle bir eziyeti ne yaşamak ne de yaşatmak istedi sanki. Çok okuyan biriydi. Gece yarlarına kadar okurdu. Dünyanın her yerindeki en iyi doktorlardan görüş alarak hastalığını araştırması. Gelen atakların sıklaşacağına,

zaman içerisinde yetilerinden bir kısmını kaybedeceğini öğrenmiş. Bunu da benimle paylaşmıştı.

BİR GECE ÖNCE KAHVALTI İÇİN YER AYIRTIŞ

■ Bunu size söyleyince ne demiştiniz ona?

Ben de kabullenemedim. Böyle bir şeyi aklıma bile getirmedim için "Mümkün değil oğlum, böyle bir şey olur mu? Kaç kişi bu hastalığı yaşayıp da iyileşti" demiştum. Tahmin ediyorum ki kendisi çok duyarlı ve cesur olduğu için ne bize o ızdırabı göstermek istedi ne yaşayacağı eksiklikleri... Kimseye muhtaç olmamak ve o eksikliklerle yaşamamak için bu cesareti gösterdi.

■ Siz, "Keşke böyle bir şey yapmasaydı da yatağa düşseydi, ben onun her haline razıyım, yeter ki yaşasaydı" diyor musunuz?

Ah... Bu soruyla ve cevabıyla kendi içimde o kadar baş başa kaldım ki... Aynısını hep söyledim kendime. Kararına saygı duyuyorum. Ona nasıl kızabilirim ki, o benim canım.

■ Herhangi bir bunalmı, depresyon durumu söz konusu muydu?

Yok, hiç yoktu. Yanındaydık zaten biz, süreci hep birlikte yaşadık. Fakat eksikliklerinden sıkıntı yaşıyordu, bunu biliyorum. Bir an geliyordu eli titriyordu, bir an geliyordu konuşmada güçlük çekiyordu, bozukluk oluyordu. Ama doktorlar, bu durumun ilaçlarla geçeceğini söylüyordu. O ise buna inanmamış olacak ki... Nasıl buralara geldi aklım almıyor. Hatta bu intihar olayından bir gece evvel randevulaşmışlar. Demek ki hatıralarda daha iyi kalmak istedi. Yavuz'uma asla kızamam. İnsan kuzusuna kızabilir mi? O yaptysa bir bildiği vardır. Ben sadece saygı duyanım. Acım hâlâ çünkü gibi çok taze.

YARIN POSTA'DA

■ ESKİ BASBAKAN MESUT YILMAZ OĞLUNUN ACISIYLA NASIL MÜCADELE EDİYOR?

■ NEDEN O EVDEN TASINMADILAR?

■ YAVUZ YILMAZ'IN EN BÜYÜK HAYALI OLAN KENT ÜNİVERSİTESİ BERNA YILMAZ İÇİN NE İFADE EDİYOR?

■ BERNA HANIM'IN 'KADER ARKADAŞLARIM' DEDİĞİ DİĞER ACILI ANNELERE MESAJI NE?

Tüm Türkiye dün, eski başbakanlardan Mesut Yılmaz'ın eşi Berna Yılmaz'ın gazetemize verdiği röportajı konuştu. Röportajın bugünkü bölümünde Berna Yılmaz'ın kurduğu İstanbul Kent Üniversitesi'ni konuştuk. Çünkü bu üniversite vefat eden oğlu Yavuz Yılmaz'ın en büyük hayaliydi. "İyi ki oğlum beni buna zorlamış" diyor. Şimdi söz yine Berna Hanım'da...

OĞLUMUN HAYALİNİ GERÇEKLEŞTİRDİM

İSTANBUL KENT ÜNİVERSİTESİ'NDE

BİNLERCE YAVUZ YETİŞECEK

Berna
Yılmaz

İNTİHAR EDECEĞİ AKLIMIN UCUNDAN GEÇMEDİ

■ O kara güne dönelim. Haber basına yansıdığında uçaktaydınız. Yurt dışından döntüyordunuz. Nasıl öğrendiniz ve ne yaşadınız o dönüş anlarında?

Yolculuk sırasında bize hiçbir şey yansıtılmadı. İnterneti kesmişler hatta. Yolcular da hiç sesini çıkarmadı. Biz internete arıza var diye biliyorduk. İndiğimizde felaketle karşılaştık. Uçağın merdivenine geldiğimizde karşımızda havaalanının müdürünü, aşağıda da ambulansları gördüğümüzde bir şeyler olduğunu anladım. Ama böylesine bir felakete hiç ihtimal vermedim. Hatta önce aklıma annemi kaybettiğim geldi. Sonrasını zaten biliyorsunuz. Uçaktaki yolculara çok teşekkür ediyorum. Gösterdikleri hassasiyeti hiçbir zaman unutmayacağız. Ayrıca başta devlet büyükleri olmak üzere tüm toplumumuza minnettarız. Kimse bizi yalnız bırakmadı. Yavuz zaten hatıralarıyla o kadar güzel izler bırakmış ki. Zaten ailece her zaman topluma sevgili ve saygılı olduk. Yavuz da öyleydi. Çok sevilmiş. Tüm dostları hala yanımızda. Mukadderat buymuş. Bu acıyı en olgun şekilde ömrümüzün sonuna kadar taşıyacağız.

ROPORTAJ

Alev GÜRSOY CIMİN

YAVUZ'UN ODASI YASAM YERİM OLDU

■ Oğlunuzun intiharının ardından profesyonel bir yardım aldınız mı?

Evet, aldım. Ama şimdi daha iyiyim. Onu hatıralarıyla yaşıyoruz. Evimizi bırakmayı hiç düşünmedik. Oğlumuzun her durumu bizim makbulümüz. Ben hep o odadayım. Yavuz'un son anlarını yaşadığı, yaşamını sonlandırdığı o odada. Bu size garip gelebilir ama asla değil. Bu çok başka bir şey.

■ O odaya girince ne hissediyorsunuz peki?

Orası önceden bizim yatak odamızdı. Ama şimdi değil. Şimdi orası benim yaşam yerim oldu.

■ Zor değil mi?

Ona daha yakın hissediyorum kendimi. Paylaşıyoruz...

■ Paylaşıyorsunuz derken?

Evet, paylaşıyoruz. Oğlumla her şeyi paylaşıyoruz. İyi günlerini hatırlıyorum. Yaptıklarını, esprilerini, sevdiği şeyleri düşünüyorum. Onu yaşıyorum

o odada. Başkası olsa belki kapatırdı odayı ama biz kapamadık. O oda benim olmazsa olmazım ve Yavuz'un nefesi hep orada.

■ Yavuz Bey vefat etmeseydi sonucu Neşe Sapmaz ile evlenecekmış sanırım...

Hayır, öyle değil. Yaklaşık 2 sene olmuştu onlar ayrılalı. Sözlümlümlerdi ama sanırım anlaşamadılar. Sonrasında bir birlikteliği olmadı. O da çok üzülmüştür, ne diyeyim. Genç bir hanım. Hoş görmek lazım.

AGABEYİNİN ACISIYLA ÇOK ZOR GÜNLER YASADI

■ Bir evladınız daha var...

Mesut'la şu an en büyük isteğimiz, Hasan'ın, Ceylin'in ve Ceren'in asla ve asla üzülmemeleri. Bir kızımız, bir oğlumuz ve bir torunumuz var artık. İnşallah ileride torunlarımız artar. Mesut şu süreçte daha çok şirkette oğlumla beraber. Çünkü ağabeyini kaybettikten sonra

çok zor günler yaşadı. Biz daha olgunuz. Onlara destek oluyoruz. Çevremizle, ailemizle, dostlarımızla bu acıyı atlattırıyor. Tüm topluma çok teşekkür ediyorum. Kimse bize en ufak bir sıkıntı vermedi.

EVLAT ACISININ TARIFI MÜMKÜN DEĞİL

■ Birbirine tutunmayı öğretiyor sanırım bazı acılar...

Bir evlat kaybetmeyi tarif etmek mümkün mü? O acı hiç bitmeyecek. Ama ne oluyor? Acılar özleme döntüyor. Sabır, tevekkül bizi sakinleştiriyor. Ve yaşamın içine yavaş yavaş katıldık. Davet, konser veya sinemaya gitmek için kendimi henüz hazır hissetmiyorum. Ama bu demek değildir ki, daha sonra bunları yapmayacağım. Şu an kendimi onun yapmak istediklerine çevirdim. Üniversiteye daha çok destek olmaya gayret ediyorum. Başlarda o gücüm de yoktu. Sonra o gücü kazandım.

HARİKA BİR YAŞAM ALANI OLUŞTURDUK

■ Yavuz Bey'in en büyük hayallerinden biri Kent Üniversitesi'ni hayata geçirmekmiş. Doğru mu?

Evet. Bu üniversite için çok çalıştı, çok mücadele etti. Şimdi burada binlerce Yavuz yetişecek. Mesut siyasetin içindeyken, sivil toplum örgütleriyle hep beraberdim. Fakat hiçbir vakır veya derneğin ne üyesi, ne de başkanı oldum. Çünkü eşim siyasi bir kişilikti. Farklı algılanabiliyordu. O zamanlar bizden vakır kurmamız istenmişti. Özellikle Yavuz bunu çok istiyordu. Bense hiç düşünmedim. Aile olarak okullar yaptık. Fakat Yavuz da, Hasan da bunu bir vakır altında toplamamı söylüyordu. 'Sırası değil' diydum. Bir üniversite kurmam en büyük hayaliydi. O kadar ısrar üstüne aile vakfımızı kurduk. Başkan benim, başkan yardımcısı da Ceren. Ardından üniversite geldi. Üniversitenin bulunduğu alan Alman Hastanesi'nden sonra başka bir hastane grubunun. Daha sonra bina 3 yıl atıl kalmış. Sahip oldukları vakır kiralama yöntemine gidince bize müracaat ettiler. Ve görüşmelerimizi yaptık. O vakıftan 100 yılıllığına intifa hakkını aldım. Hem onların binaları kurtuldu, hem de harika bir yaşam alanı oluştu. Üniversite binalarında restorasyon hala sürüyor. 2 bin 17 öğrencimiz var. Bu sene dışçılık fakültesi de başladı. Diğer binalarımızı da yenileyeceğiz.

İstanbul Kent Üniversitesi
Mütevelli Heyeti ve akademisyenler

■ Yavuz Bey yaşasa çok mutlu olurdu...

Zaten o bu üniversitede yaşıyor. Burası onun çabalarıyla hayata geçti. Ben sadece yarım kalan işi tamamladım. Üniversitedeki odam Yavuz'un eşyaları ile dolu. Ben onu burada da yaşıyorum. Ayrıca Mesut'un çok geniş bir kütüphanesi var. Yavuz'un da 3 kütüphanesi vardı. Biri burada. Diğerleri de toparlandı. Kütüphane binaları yapıldıktan sonra, Mesut Yılmaz Araştırma Kütüphanesi olacak. Yavuz Yılmaz'ın da kütüphanesi olacak. Ceren'in ve Hasan'ın da sanat koleksiyonları var. Onlar da eserlerinin bir kısmını üniversiteye gönderdiler. Üniversitemizin kurucularına, mütevelli heyeti üyelerine, başta rektörümüz olmak üzere tüm akademik ve idari kadromuza teşekkür ederim. Bana ve aileme acılı günlerimizde gösterdikleri destekten dolayı şükranlarımı sunarım.

KAMPÜS BİNASININ ESKİ HALİ

KAMPÜS BİNASININ YENİ HALİ

MESUT, OĞLUNUN ACISINI İÇİNE ATARAK YAŞIYOR

■ Bir kadın duygularını çok rahat ifade edebilir. Ağlar, konuşur, içini döker. Ama bir erkek için aynı şeyi söyleyemeyiz. Mesut Bey dimdik bir adamdı. Ama cenazede yıkılmıştı. Şimdilerde nasıl?

O daha çok içinde yaşıyor. İçine atarak yenmeye çalışıyor. Acısını içinde taşıyor. Her cuma, Yavuz'un mezarını ziyaret ediyor, konuşuyor. Huzur buluyor o kabirde.

■ Yavuz'u rüyamızda hiç gördünüz mü? Gördüm. Çok da güzel gördüm. Bir kere

ayrılırken de, vedasında da kendisini gördüğüm zaman çok huzurlu görmüştüm. Demek ki, öyle istedi (ağlıyor).

■ Canına kıydığı için isyan edip kızdığınız oldu mu Yavuz Bey'e?

Mesut her cuma Yavuz'un mezarına gidip, dua ediyor. Yavuz'la konuşuyor, dertleşiyor. O kabirde huzur buluyor.

Hiç kızmadım. Hiç ona isyan etmedim. 'Neden' diye sitem etmedim. Allah insana taşıyacağı kadar dert vermiş. Ve imtihanından nasıl geçtiğine bakarmış. Bu da benim imtihanım. Demek ki, o böyle istedi. Yavuz da demek ki, benim kaldıracabileceğimi düşündü.

■ Eski başbakanlardan birinin oğlu olduğu için çok yazıldı. Anne babasının odasında canına kıydı diye. Bu doğru mu?

Evet, o odada oldu. Ama kendisi o odayı kullandığı için. Biz kullanmıyorduk.

ACILI ANNELERE...

■ Sizin gibi evladını kaybeden acılı annelere ne önerirsiniz?

Acılı annelere bir tek şey söylemek istiyorum. Bu acılar hiç unutulmayacak. Ama kendilerini dış dünyaya kapamaları. Etrafa

açılıp, hayata katılınsınlar. Evlatlarının hatıralarını yaşatsınlar. Ben Yavuz'u yaşıyorum. Binlerce Yavuz yetiştireceğiz. Bugün itibarıyla 2 bin 17 öğrencinin olduğu bir üniversitenin mütevelli heyeti başkanı olarak 'İyi ki Yavuz buna başladın' diyorum. İyi ki beni de zorladı. Hatıralarını ve ismini uzun yıllar devam ettirebilmem için bana bir misyon bırakarak bu dünyaya veda etmiş oğlum.

SİYASETE HİÇ ÖZENMEDİM EŞ OLARAK VAZİFEMİ YAPTIM

■ Biraz da geçmişten bahsedelim. Mesut Bey siyasete dönmeyi düşünmüyor mu?

Hayır, düşünmüyorum. Zaten bu saatten sonra çocuklarla ve işimle vakit geçirmesi daha iyi.

■ Peki siz siyasete hiç mi ilgi duymadınız?

Hayır, hiç duymadım, özenmedim. Zaten Mesut siyasetin içindeyken sadece eş durumundan vazifelerimi yaptım. Eşimin hep yanımdaydım. Siyaset benim işim değildi. Çocuklarım da hiç düşünmedi siyaseti.

■ Özlüğü musunuz o günleri?

Hayır. Yaptığım iş şerefimle yaptysam ne mutlu bana. Temsil görevleri belli zamanlar içindir. Biz de 25 sene siyasetin içindeydik. İyi izler bırakabiliysek ne

mutlu bize.

■ Mesut Bey'e 'Keşke siyasetçi olmasaydın, çocuklarımızla daha çok vakit geçirseydik' dediniz mi hiç?

Hayattaki en büyük ideallerinden biriydi. Rahmetli Turgut Özal bu teklifi yaptığı zaman çok istekli olmadım. Ama kendisi bana "Herkes kendini düşünerek, kendi işini yaparsa memleket kim hizmet edecek? Topluma hizmet etmek boynumun borcu" demişti. Bunun üzerine ondan özür diledim. O zaman 29 yaşındaydım. Yavuz 5 yaşındaydı. Ondan sonra hep destek verdim.

■ O dönem yaşadığınız en zor şey neydi?

Yüce Divan devresi. Ondan yüz akıyla çıktık. Vicdanımız rahatsa gerçek bir gün ortaya çıkar.

■ Tansu Çiller size taziyeye geldi mi?

Tabii. Herkese teşekkür ediyoruz.

■ Cumhurbaşkanı Erdoğan ve eşi Emine Hanım da yanınızdaydı...

Evet sağolsunlar. Daima yanımızda oldular ve acımızı paylaştılar. Ailece müteşekkirimiz. Ayrıca diğer devlet büyükleri ve toplumun her kesimi acılı günlerimizde hep yanımızdalar. Bunu asla unutmayacağız.

■ Şimdiki Türkiye'ye baktığınızda neler görüyorsunuz?

Dünya bazı sıkıntılar içinde. Memleketimiz de inşallah yakın zamanda bu sıkıntıları atlatacak. İnanıyorum, hep birlikte mutlu yaşayacağız.

Röportajın dünkü bölümünü posta.com.tr'de bulabilirsiniz.